

על המגרש הזה בניתי

חני סגל

ארבעה פרקים במתנה

פרק ראשון

היה חם בבני ברק אפילו שכבר היה סוף חשוון, והמזוודה היתה כבדה ומעצבנת. "מה ארזת בה, שושי?" ארי נעצר ושחרר לרגע אצבעות לחות מן הידית. "את בטוחה שלא ארזת לנו תכולה לחדש?"

"אם אתה היית אורז כשאני הייתי בעבודה", שושי העיפה בו מבט מתגרה, "אולי היה לך קל יותר לסחוב עכשיו".

"הי, מד הסוכר שלי. זכרת אותו?"

זאת כמעט הפעם הראשונה שהם נוסעים לשבת, ושושי עוד לא ממש מיומנת באריזה. אבל הנה, למרות זאת היא זכרה את מד הסוכר, ברוך ה'. רק זה היה חסר להם עכשיו, לרוץ ולחפש איזה גמ"ח או משהו, קרוב כל כך לצפצוף.

מהתחנה ברחוב עזרא עד בית הוריו הדרך לא קצרה וכשכבד כל כך היא מתארכת כפליים.

ארי מהדק את אחיזתו במזוודה. היה יכול להיות נחמד אם אבא היה בא לקחת אותם מהתחנה, אבל הוא לא הציע. נו טוב, בכל זאת יום

שישי ועוד יש שם אורח כבר יומיים.

"אוח, תראה את הילד הזה". על כיסא בעל שלוש רגליים, צמוד לפח הטמון, עמד ילד עם מקל ארוך, מנסה בכל כוחו לפתוח את המכסה.

"הופ". ארי שמט את המזוודה על המדרכה וניגש אליו. "מה אתה רוצה לעשות, בחורצ'יק?"

הבחורצ'יק המשיך לשלוח יד קצרה ולנסות לפתוח את המכסה הכבד. "זה לא עניינך". הוא ענה בסוף וניסה להיאבק עם ארי שלקח ממנו בלי נימוס רב מזי את הענף שלו.

"זה ענייני כי זה מסוכן". ארי הוריד אותו בשתי ידיו מהכיסא והוא בעט בו ברגליו בכעס אבל לא הצליח להשתחרר. ארי חיטט עכשיו בכיסו ושלה סוכריית טופי כתומה.

"הנה לך", הוא פתח לו את העטיפה. הילד הפסיק לרגע לבעוט והתנשם בחזקה. ארי שחרר את ידו האחת מהלפיתה ואיפשר לו לתחוב במהירות את הסוכריה אל פיו.

"זעכשיו תספר לי מה חיפשת שם בפנים".

הילדון היה נראה מובס. "את הכסף שלי".

"כסף?"

"חמישים שקל. אמא הביאה לי לקניות והם נפלו לתוך הזבל".

אוף. חשבה שושי. אוף עם האמהות האלה ששולחות ילדים בני שש לזרוק זבל ולקנות אחר כך במכולת.

"אאה", ארי הרפה לחלוטין מאחיזתו בילד והוציא את ארנקו. "הפח הזה מסוכן מאד, חבוב. אל תתקרב אליו. בטח לא בשביל כסף". הוא הושיט לילד המופתע שטר מגוהץ.

"זה של מאה", מלמל הילדון.

"זה מה יש", אמר ארי בחוסר סבלנות, "זעכשיו רוץ לקנות מה שאמא ביקשה. מהר".

"נתת לו את כל המאה?" אמרה שושי וקצת תרעומת בקולה. "יכולת לפרוט את השטר ברגע. פה אצל מוכר הפרחים".

"אה, נכון". אמר ארי. "נו מילא. חשוב שיחזור מהר, שאמא שלו לא

תדאג לו”.

”היא לא תדאג לו”. שושי הביטה אחרי הילדון המשוחרר והשמח שכבר היה כמעט בסוף הרחוב. ”שולחת ילד קטן כזה לזרוק זבל. לקניות. שאננות”. המוכר בחנות הפרחים שבפינה הכניס דליים פנימה והתארגן לסגירה. כבר מאוחר ממש.

”סיכמנו שנקנה לאמא שלך פרחים!”

”אה”, ארי ניער את ארנקו. ”זה היה השטר האחרון”.

”אני יודעת, זה מה שטיפשי פה”.

הביט בשושי בהתנצלות. ”פעם הבאה. אמא שלי באמת אוהבת פרחים”.

”ומה נעשה בחזור?”

שושי מיהרה את צעדיה אחריו. נופף בידו בביטול. לא היה לו שטר של חמישים, והילד היה אומלל נורא.

שושי מגיעה מבית אחר. הוריה עובדים קשה על כל שקל והיא לא מבינה שחמישים שקלים הם בעצם מעט ממש. והם לא הגיעו הרי למדבר, מה הלחץ. ובכלל, בטח אבא שלו יקח אותם הביתה.

עוד מאה מטרים של חום והנה הם נוחתים אצל המזגן החזק והקוקה קולה הקר. רק עוד מאה מטר.

”שלום!” אמא שלו פתחה להם את הדלת בעצמה, עטוית כפפה גדולה, מהסוג בו היא משתמשת כדי להוציא תבניות רותחות מהתנור.

”חיכינו לכם! ברוכים הבאים!” ריח של עוגת שמרים גדושה בשוקולד התערבב בריח הפוליוויקס של הרצפה.

”אל תתלהבי”, היא חיבקה את שושי בזהירות, ”אני לא אופה כמעט. לא התחום שלי. זה רק לכבודך”.

”ולכבוד צבי...” ארי הניח את המזוודה ממש בפתח, ”תאמרי את האמת אמא”.

”נו באמת ילד. אתה לא חייב לקלקל את היחסים שלי עם כלתי היחידה...” אמא שלו חלצה את הכפפה וניגשה למזוודה.

”הנה, אתם תישנו היום בחדר הסגול, ארי. אפילו שאתם אורחים מלכותיים”

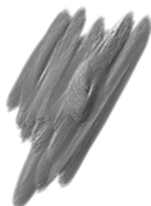
מאד".

"נו נו", ארי התיישב על הספה ועיין בפיזור נפש בעיתון שהיה מונח עליה. "צבי הגיע לפה לשבועיים", היתה נימת התנצלות בקולה. "הייתי חייבת לתת לך את חדר האורחים. אבל הכנו לכם חדר מלא השראה", היא הוסיפה מהר, "נחמה העוזרת פיזרה בו המון ריחנים קטנים... תיהנו בו בטוח".

"אמא שלך לא באמת סוחבת לנו את המזוודה!" לחשה שושי לתוך אוזנו. הוא שמט את העיתון וקפץ על רגליו. "אמא! אני אסחוב". אמא שלו לא עצרה. "גדלת בשבועיים האחרונים, בן. אבל גם אני. ויש לי יכולת לסחוב מזוודות של אורחים מכובדים. הי ארי, אני לא מרשה לכם עכשיו לקום מהספה".

שושי משכה בכתפיה, תוהה.

"ותיכף אגיש לכם קוקה קולה עם קרח", היא קראה עוד מהחדר הפנימי, "והכל בסדר עם הסוכר שלך, ארי?"

היתה שבת יפה ומבולגנת למדי. כל שלוש הבנות הוזמנו על כל הקצ'קיאדה שלהן. "לכבודכם, זו"צ", אמרה אמא שלו בעליזות אחרי שסיימה לארגן את הבלגן בליל שבת.

"לכבוד צבי", סנט בה ארי ודוד צבי הסתובב מעם המדרגות.

"בהחלט ארי, אמא שלך היא אחותי הרבה לפני שהיתה לאימך".

אמא שלו היתה רוב הזמן במטבח, עסוקה בצילחות אלגנטי למדי למבוגרים, ובהגשה מדויקת ומפנקת לפי הזמנתו של כל אחד מהנכדים, כרגיל. אבל שושי נשארה די בודדה על יד השולחן והוא כל הזמן חש

צורך לבדוק שנחמד לה ולא משעמם. גם אחיות שלו השאירו אותה לבד, בלי הרבה רגישות מצידן. הן פישרו בין מריבות ופיזרו ואספו צעצועים לסירוגין. הוא חש ששושי היתה קצת מסוחררת מהבלגן. היא דווקא רק הביעה התפעלות. כבכורה בבית של הרבה בנות לא הכירה את הסעודות הללו, את ההתנצחויות של שלושת הגיסים והשווער בדברי תורה, את השירה, הלא אחידה במיוחד אמנם, אך העוצמתית. יש עוצמה במשפחה בוגרת. היא אמרה את זה שוב ושוב במהלך השבת. בהחלט. יפה פה מאד וחגיגי. וגם מעניין הרבה יותר מאצל הוריה.

היא רק לא אהבה את זה שאמא שלו מזכירה לו כל הזמן לאכול או שלא, לזכור את האינסולין או שלא. מה, הוא תינוק? נו טוב. אף פעם לא שמע על כלה בלי ביקורת כלל. הסביר לה בסלחנות שזהו, כזאת היא אמא שלו. "העולם היה מת בלעדיה", הוא אמר, "היא הטיפוס הזה שדואג להכל ולכלל דבר. מתרגלים לזה".

עכשיו הם עמדו על הסף עם המזוודה וארי רק רצה לראות את עצמו כבר בבית. "אני אקפיץ אתכם", אמר אבא שלו.

"תודה", אמרה שושי. "התחנה לא מאוד רחוקה, אין צורך".

"לא לתחנה", אמר אבא שלו ולבש את החליפה. "הביתה, לירושלים".
 "אה, זה בדיוק במקום", אמר ארי. "איך שכחתי שאין לי עלי שקל לנסיעה?"
 "יופי", אמא שלו הגיחה מהמטבח עם קופסאות ארוזות. "אז אבא יקח אתכם. וזה בשבילכם, להמשך השבוע".

שושי לא הושיטה את ידיה אז הוא לקח את האוכל. "הו, יופי, שושי עובדת קשה כל השבוע".

שושי הסמיקה מאד כשאמרה: "זה יהיה מצוין באמת. תודה, אבל את בטוחה שזה מיותר לך?"

"נו בטח. מי אוכל פה היום במשך השבוע? זה הכיף שלי, לתת לכם".

שושי הסמיקה עוד. היא נשקה לאמא שלו על לחיה בנימוס ויצאה אל החוץ, משאירה אותו בפנים עם המזוודה והכל. לא נורא, עד האוטו הוא יסתדר.

אבל אז אבא קיבל איזו שיחת טלפון והזעיק לחדר הלימוד גם את אמא

שלו. ארי נשאר תוהה בסלון ומשארכו הדקות, יצא לשושי שבטח כבר לא הבינה מה לוקח זמן.

ניסה למלא את החלל בדיבורים של סתם.

כשהם יצאו אליהם, ההורים שלו, אחרי מספר דקות, היה ענן לא אופייני שורה על פניהם ואמא שאלה באי נוחות: "זה יהיה בסדר שאבא יקח אתכם רק עד לתחנה בסוף, ארי ושושי, נכון? לאבא ולי יש איזושהי פגישה דחופה תיכף".

זה יהיה בסדר. ברור. הרי אין לו ברירה, נכון?

"פגישה דחופה", המהם ארי בקול גבוה כשהתיישב באוטו, במכוון. אביו לא הגיב, רק זמזם לעצמו 'איש חסיד היה'.

"משהו קרה?" הוא שאל מפורשות אחרי כמה רגעים חסרי תגובה אחרת.

"קרה". אמר אביו ולא פירש. "ה' יעזור".

"אתה מדאיג אותנו", ארי רכן קדימה. "כולם בריאים?"

"בעזרת ה'. נהניתם בשבת?"

"אתה מעביר נושא אבא", ארי היה ישיר מאד, כמו בכל שיחותיו עם הוריו ושושי לצידו נעה במעט חוסר נוחות, "נו, אתה לא יכול לעשות לי את זה, אבא".

אביו טופף קלות על ההגה ואמר בקלילות שבבירור היתה מעושה: "אל תדאיג את עצמך ארי. זאת... בעיה שלנו. לא שלך. יהיה בסדר". הטלפון שלו צלצל והוא דחה את השיחה. "זה לא משהו בשביל לספר. בעיה קלה שתסתדר בעזרת ה'. תסמוך עלי, ארי".

"הי, הגענו". קפצה שושי כשכמעט חלפו על פני התחנה העמוסה. אבא שלו עצר בחריקה חזקה והם נחבטו במושב.

"עניין כלכלי, משהו?" תהה ארי.

"כלכלי משהו". ענה אביו וארי מתח את זרועותיו ופתח את הדלת. כולם בריאים וזה מה שחשוב.

פרק שני

"זה בסדר אם אתעכב קצת, שושי?" ארי התרחק מחזקי ברנד שרצה לנסוע איתו בארבע שתיים שתיים ונשען על הגדר.

לשושי מעבר לקו לא היתה בעיה. "אני אופה הערב ויש לי פה המון עבודה. תקפוץ להורים שלך, זה רעיון מעולה".

שמע ברקע את אחיותיה מתוכחות וצוחקות ורווח לו. היא לא לבד והחתונה של ווקסלשטיין פה בארמונות חן היא תירוץ מצוין לראות את ההורים שלו בסתם איזה ערב.

"הי ברנד. אני עוד נשאר פה קצת בבני ברק". היה לו צר לאכזב חבר וותיק, אבל מה לעשות.

פנה לכיוון בית הוריו. הם לא עונים בטלפון וגם לא בניידים. יפתיע אותם. הופ. האמת, גם אתמול לא שוחח איתם.

צלצל בפעמון. נשמע קול דשדוש. הצצה בעינית.

"אוה! ר' אהרן".

"דוד צבי! אמא ואבא בבית?"

צבי זז קמעה מהפתח ואפשר לו סוף סוף להיכנס ולנחות על הספה. "האמת שלא, הם יצאו קודם ואמרו שיחזרו מאוחר. תשתה תה? קפה, משהו?"

הי הי. זה הבית שלו, עם כל הכבוד לאורח הדגול.

התרומם מהספה ונכנס למטבח למזוג לעצמו כוס מים. תוך כדי המשיך לנסות לחייג אל הנייד של אמא. בסוף היא תענה. רק יאמר לה שהוא פה ויבין אם יש לו בכלל בשביל מה ובשביל מי להמתין.

צבי נכנס אחריו למטבח והניח ידו על כתפו. ארי ניער אותה והתיישב במורת רוח.

צבי התנהל בניחותא, פתח ארונות, טרק אותם. "אכפת לך שאני אכבד אותך בקפה בכל זאת?"

"איפה הסוכר? יש פה רק סוכרזית... אז איך אתה מתרגל לירושלים?"

"בסדר גמור. ואני שותה עם סוכרזית, דוד צבי".

"איך שכחתי", טפח הדוד על מצחו. "אז הנה, כבר זה מוכן. אתה יודע, אני עדיין מתגעגע לבני ברק".

ארי טופף על השולחן בחוסר סבלנות. חבל שלא נסע עם ברנד וזהו. הו, הנה אמא עונה לו.

"אני אצלכם, אמא. לא ענית אז קפצתי בלי להודיע. היתה לי פה את החתונה של ווקסלשטיין".

"אה, יצאנו ארי".

"אני אחכה". יש לו זמן. לשושי זה לא יהיה אכפת.

"אני אדבר איתך אחר כך, טוב?" ניתקה.

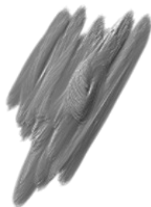
אוף.

לחכות לה? לא לחכות לה? הוא לא הבין בדיוק.

"אני ממש מתגעגע לבני ברק", דוד צבי הגיש לו את הקפה הלוהט ואמר שוב.

"נו טוב. לעבור לבורו פארק זו באמת הרעת תנאים".

היה קצת קצר רוח ופספס את המשפט הבא של צבי.
 הוא יתקשר שוב לאמא. הוא צריך לדעת אם הם יחזרו לפני האוטובוס
 האחרון. לגיטימי שירצה לדעת, לא?
 היא היתה מאופקת אמא שלו, וקצת רשמית. "מצטערת ארי. א... אנחנו,
 יקח לנו עוד זמן. הרבה זמן."
 "אז אני אחכה". הוא אמר. "אני מתגעגע."
 "זה יהיה מאוחר".
 משהו הרעיד קצת את קולו ממשאל עוד - "בטוח? אני יכול לחכות קצת".
 "אל תחכה ארי. אל תחכה. לילה טוב".
 לילה טוב.
 הביט נדהם במכשיר הדומם. היא ניתקה אמא שלו. לילה טוב וניתקה.
 "לאמא שלך קשה עכשיו", צבי עקב בעיון אחר הבעות פניו. "תבין אותה".
 רגז בליבו על ה... פטרונות הזאת. בכל זאת שאל, במאמץ. "קשה לה?
 מה בדיוק קרה?" צבי בטח יודע מה הסיפור.
 צבי השתעל קלות. "לא שיתפה כמובן, אמא שלך. נו. אז מי אני שאשתף".
 תקע עיניו בתוך עיניו של ארי והתרצה. "נו טוף. אל תימתח יותר מדי.
 זה אהמ. עניין כלכלי".
 אהה. העניין הכלכלי, ההוא. והוא חשב שזה משהו פשוט.
 ארי קפץ על רגליו בהחלטה של פתאום. "להתראות דוד".
 ילך לבקר את חוי אחותו, הוא חייב להבין מה בדיוק קורה פה. זה
 פתאום מריח לו לא טוב.

"אני לא מבין, לא הולכים לישון אצלכם?" השעה היתה כבר עשר, אבל ארה"ה של חוי עדיין רכב על בימבה בתרועות, לבוש בפיזימה וחבוש בכיפת לילה גדולה.

"ארי!" האחיין הבכור שלו רץ אליו בשמחה גלויה, ומשהו פגוע בו קצת התרפא.

"ארי!" חוי יצאה מחדר האמבטיה עם מירי עטופה במגבת. "איזו הפתעה! אתה מוזמן לעזור לי להשכיב פה".

לקח את אהר"ה לחדרו. הוא קפץ לתוך המיטה ודרש בתמורה סיפור. "אם רק היה לי זמן", אמר לו ארי, "הייתי מספר לך עכשיו פרק שלם של עלילות מלך התירס, אבל שושי מחכה לי..."

"אהה. שושי". רטן אהר"ה וארי החליק לו טופי, לא לפני שבדק שאחותו לא בשטח. "אם תעצום עכשיו עיניים מהר אני אשאיר לך פה איזו מתנה ממני..."

חוי הציצה לחדר. "כמו תמיד, אתה קוסם איתו... עד שאני מכניסה אותו למיטה!"

הבליע חיוך. לו רק ידעה מה 'שיקוי הקסמים' בו הוא השתמש, ועוד אחרי צחצוח שיניים.

"נו? אז מה שלום שושי?" חוי הוציאה מהמקפיא תבנית עטופה. "אפיתי לשבת את העוגת קפה ההיא, שאתה אוהב. רוצה?"

דילג על תשובה. מאוחר מדי, והוא באמת חייב להבין מה קורה פה. "נו חוי. מה קורה אצל אבא ואמא?"

חוי לא הסתובבה אליו. המשיכה בשקדנות עם העוגה שהיתה קפואה היטב, כנראה, כי היא ממש הזיעה כשחתכה אותה.

ניסה להסביר את עצמו. "הייתי אצלם היום, וסתם כך, הם נשמעים מוזר בשבוע האחרון".

חוי המשיכה לנסר את העוגה וענתה בקול מעובה במקצת - "אני לא בדיוק יודעת".

הוא נדרך.

"לא יודעת, או לא יודעת מה לומר לי?"

"שלום ארי", שמוליק גיסו נכנס וחוי ניצלה את ההזדמנות, הניחה לעוגה וחמקה מהמטבח.

"אז מה? אני לא זכאי לדעת מה עובר על ההורים שלי?" שמוליק עוד לא הסיר את החליפה וממש לא היה מוכן להתקפה.

"זה לא עניין של זכאי". הוא אמר בסוף. "זה פשוט לא משהו שקשור אליך".
"הופ. לא קשור אלי. אני מבין".

זה לא היה נשמע טוב ושמוליק זע באי נוחות. "לא קשור לחתנים צעירים בשנה ראשונה, אני גם לא בדיוק יודע, למען האמת", הוא נשמע מתנצל. "אני רק מתפלל מהצד, שיסתדרו".

שתקו עוד שניה-שתיים וארי שאל: "קשור למה זה? איזו השקעה לא מוצלחת?"

שמוליק הניד בראשו לשלילה.

מה זה יכול להיות? "העבודה של אמא?"

"אח, מה פתאום".

"מישהו רימה אותם?" ארי הגביה את קולו מבלי משים. "כן?" כמעט צעק כשמוליק שתק עכשיו.

זה לא יתכן. את ההורים שלו אי אפשר לרמות!

שמוליק טופף על השולחן והמשיך לשתוק. מה חושבים פה כולם, שהוא ילד? מה פשר הסודיות הזו?

הציץ בשעון התלוי על הקיר. כבר כמעט שתיים עשרה!

"שמוליק. קח בחשבון שאני נשאר פה לישון הלילה. לא יוצא בלי לדעת מה קרה".

"חבל לי סתם לערב אותך בבלגן הזה".

ארי לא זז.

"הם חתמו על ערבות ל... למישהו". אמר בסוף שמוליק בכבדות. "וזה הסתבר. הסכום זויף וגדל פי כמה, והבנאדם ברח".

אחה. עניין כלכלי.

נטל את כובעו ורץ לדלת בלי להוסיף מילה. האוטובוס האחרון. והוא

לא התקשר בכלל לשושי כל השעות הללו, כדי להסביר או משהו...

רק כשישב לבטח על הארבע שתיים שתיים הרהר במה שנפל עליו.
באיזה סכום מדובר? ומה יהיה על הדירה שלו? הצילו.

פרק שלישי

משנכנסה חסידה לחדר שלה נשמו הבנות בהקלה.

היא ידעה את זה. היתה תוקפנית קצת הבוקר, העירה לכולן על הכל וכל דבר וביקשה להבין למה לא כל המשימות מולאו ואיך היו כל כך הרבה טעויות אתמול.

זאת לא היתה אשמתן. הן היו בסדר, בסך הכל.

זה היה כאב הראש שלה. כואב לה הראש כהוגן והיא זקוקה לקפה הפוך טוב, כזה שמוכרים בקפיטריה למטה, אבל היא לא מרשה לעצמה הפסקה עכשיו.

אפילו שכל הלילה התהפכה על מיטתה, אפילו שלא שתתה דבר מהבוקר, אפילו שכבר כמה ימים היא רצה מפגישה עם עורך דין לפגישה עם עסקן לסידור חובות וחוזרת הביתה בדיכאון גדול. אפילו ואפילו. היא חייבת לסיים לעבור ביסודיות על המצגת בלי להשאיר חורים.

תיכף יש לה פגישה עם יושבת ראש עמותה לעידוד ההייטק החרדי.

המצגת הזאת מציגה את הסטארט אפ שלהם והיא חייבת להיות מושלמת. אסור לה לפשל גם בגזרה הזאת. מספיק הבור הנורא הזה שנפלו אליו בבית.

בבית היא מסתובבת כל הזמן סביב השאלה מה עושים עכשיו, יושבת עם עורכי דין ועסקנים מומחים לסידור חובות, אבל פה, אסור לה לחשוב על זה. אסור לה לתת לחוב הזה להפוך גם את המשרד. אסור לה לתת לו להפוך לה את החיים לגמרי.

כאב הראש התחזק.

השקופית של 'הסטארט אפ שלנו במספרים' היטשטשה לה מול העיניים. הורידה את ראשה על המקלדת.

אין לה הרבה ברירות. היא צריכה עכשיו הפוגה קלה. שתיה, אוכל אולי. בקושי גררה את עצמה אל הקפיטריה למטה. הזמינה קפה הפוך ורק כשהגישה את האשראי קלטה את עומק הברוך. הויזה לא עברה!

"גיברת, יש לך מזומן? זה לא פסדר, כבר הכנתי את הקפה!" המוכר היה נרגז ואחריה עמדו שתי נשים מוכרות. בושות וחרפות! אין לה ברירה אלא לבקש מפייגי המזכירה שלה להביא לה מהר עשרה שקלים מהמגירה שבמשרד.

העיקול קם והיה? מהר כל כך?

לא ייתכן. בטח בעיה בכרטיס.

פייגי הגיעה מהר ובסערה עם עשרה שקלים ביחידות, תוך כדי שיחה בשני ניידים בו זמנית.

"הזיה! מה קרה לאשראי שלך?" מהר מדי ניתקה את שני הפלאפונים שלה והתפנתה עם כל המרץ והמהירות לטפל גם בעניין הזה.

הקפה היה רותח ונשפך מעט על קצות אצבעותיה. "לא יודעת".

"סתם ככה נחסם?"

"כנראה בעיה טכנית או מה", בטוח בעיה טכנית. רק אתמול הבינו שהבנק לא מקבל את הערעור שלהם, על החוב, רק אמש הבינו שהבנק לא מאמין לטענה שלהם שהשטר זויף, איך מהר כל כך החשבון נחסם?

"את חיוורת", אמרה לה פייגי. "זה... בטוח טכני?"

בטוח?

אוי ריבונו של עולם, בטוח? "לא".

"לא בטוח?" פייגי חזרה אחריה בהלם. "את לא מתכוונת שחסמו לך את החשבון. או שכן?"

היא עצרה ותפסה בידה בלי שום התחשבות בקפה. אי!

"זה הזוי חסידה! את לא רצינית, את לא!"

"ששש..."

"מה ששש? אני צודקת?"

"ששששש!" חסידה זעמה הכי בלחש שהצליחה והניחה את הקפה על מעקה סמוך.

"אולי כן ואולי לא. תהיי רק שקטה. ברחמים!"

פייגי השתתקה סוף סוף. מאוחר מדי. כבר די הרבה אנשים מצאו בהן אובייקט מסקרן.

וזאת היתה שתיקה קצרה ממש. קצרה כמו הדרך אל קומה שש. אל המשרדים.

אפילו לא מספיק זמן בשביל לחשוב מה ואיך היא רוצה לספר.

נחתה מיד על כיסא המזכירה שבדלפק הכניסה ופייגי התיישבה מולה. "ספרי לי!"

"זאת באמת טעות פייגי. טעות שבטח תתברר".

"נו?"

נאנחה. אח. פייגי פייגי.

"חתמנו על ערבות".

"אהה", פייגי נאנחה גם היא. "ערבות של כמה?"

הביטה בקצות ציפורניה כשענתה. "הרבה".

פייגי דחתה שיחה נכנסת לפלאפון שלה. "נו, כמה?"

"אויש. פייגי". שתקה לרגע ואחר בהחלטה פתאומית אמרה - "שני

מליון שקלים”.

שריקה.

“זאת הזיה! ז...זה לא מתאים לך, חסידה!” שרקה שוב. “אבל בטח דאגתם לאיזושהי בטוחה במקביל. הערת אזהרה על נכס אחר או משהו...”

חסידה הישירה מבט. “לא נכון”.

“אני לא מאמינה!” פייגי הניחה יד על ליבה.

“גם אני לא. ויש גם זיוף בשטר”.

“הצילו!!!” היד מונחת היטב היטב על הלב.

“זאת הטרגדיה”, הוסיפה חסידה. “מישהו הוסיף אפס לשתיים ועכשיו אנחנו ערבים לעשרים מליון שקל”.

“מישהו?”

“גייסי. או שותף שלו, כך עדיף לי לחשוב”.

“זעם כזה חוב עצום ציפית שהיזה תעבור לך?” בוטות. “את נראה לי לא ממש קולטת מה זה עשרים מליון שקל חוב, חסידה”.

חסידה חילצה את עצמה מחיבוקה של הכורסא ונכנסה לחדרה, טורקת אחריה את הדלת, נועלת פעמיים.

זאת לא היתה טעות. לא טכני ולא נעליים.

סוף העולם הגיע.

שום הסדר מול הבנק לא צלח.

החשבון נחסם.

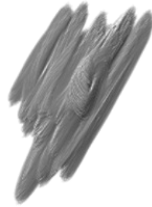
נחתה על הכיסא ותפסה את ראשה בשתי ידיה. חוב עצום חסידה. את כנראה לא ממש קולטת.

אלפי פטישים הלמו במוחה בבת אחת. חוב עצום!

עשרים. מליון. שקל.

ואין יותר כלום ושום דבר.

כל המצגות בעולם, כל העמותות בעולם כבר לא חשובות עוד.

בבית חיכו לה על יד הדלת שני אנשים.

אחד מהם, בנאדם צנום, ממושקף, ואינטליגנט למראה, נופף באיזה טופס רשמי אל מול עיניה. והשני, אופנוען עם זר גדול של סחלבים.

חסידה נטלה את הזר ופנתה לבדוק מה רוצה ממנה הממושקף.

"דואר רשום?" שאלה אותו חסידה בענייניות.

הוא צחקק. "הוצלפ!"

"הוצ... מה?"

הוא מתכוון הוצאה לפועל! נו בטח. אחרי החשבון שנחסם מגיע תור הריהוט.

תיכף יוציאו מהבית שלה את הפסנתר, את הספה, את הפריג'דר בטח גם.

עוד מעט תישאר בבית ריק.

רגע. גם את הבית יקחו לה עוד מעט.

תיכף היא תישאר ברחוב.

תיכף היא לא תהיה.

אם חמיה וחמותה היו בחיים היום, הם היו מקבלים שוב התקף לב.

אברם, מה עשית לנו?

נשימתה נעתקה. כאב עמום בחזה. היא קורסת.

הצילו. היא חייבת עזרה!

בשניה האחרונה לפתה את המעקה וחשקה שיניים בכוח. אין פה

מישהו שיעזור לה.

יששכר איננו, הוא בכלל, וגם לו היה פה, היא לא היתה ככה מפחידה אותו. יש אנשים שנולדו כדי לתמוך, לא להיתמך, מה לעשות?

"כרגע באתי כדי לערוך רישום של החפצים שלכם", אמר האיש וטופף בנעלו. "אודה לך אם תכניסי אותי פנימה".

פילסה את דרכה אל הבית ברגליים רועדות מחולשה, פתחה אותו לרווחה, והוא נכנס אחריה ופשט על הבית. לא חיכה שתכוון אותו או משהו.

דמותה נשקפה מעם הויטרנינה הפינתית. אויש. הזר! עוד מעט יתייבשו הפרחים! ממי הם בכלל?

הציצה בפתק המצורף.

מארי ושושי.

לו רק היו יודעים באיזה עיתוי יתפוס אותה הזר שלהם... מעט אויר מילא את ריאותיה המעונות.

ילדים טובים. אילו סחלבים יפהפיים הם בחרו לה. וכמה יקרים...

פנתה אל הסלון והניחה את הזר בעדינות בתוך האגרטל שעל השולחן. עוד מעט תמצא כוח למלא אותו במים, אולי.

המוציא לפועל הגיע גם לכאן. "השולחן הזה. הוא עץ מלא, נכון גברת?" הוא חבט עליו קלות. הפרחים נרעדו.

בסוף הוא סיים ועזב את הבית.

צבי יהיה רעב, אומר קולו של ההגיון. את הביצים הם לא לקחו לך, וגם לא את השולחן, בינתיים. לכי להכין לו אוכל.

אבל ההגיון לא הצליח להרים אותה מהכיסא, משום מה. מסכן צבי, מה הוא אשם במה שקרה? הוא הגיע אחרי כל כך הרבה שנים בחו"ל לביקור כל כך קצר... ובבורו פארק אין מי שיכין לו.

פרק רביעי

מישהו דופק על הדלת חזק. צבי? היא לא בישלה!

הדפיקות התחזקו. צלצולים.

אולי זה לא צבי?

זה בטח לא הוא. באו לקחת לה את הבית. זהו.

הרימה את הראש מהשולחן וניערה את ראשה. מה השעה עכשיו?

מישהו תקע מפתח בחור מבחוץ ונענע את הידית.

חסידה נאחזה בחוזקה בקצה השולחן ונעמדה בכוחות לא לה. מישהו

מגיע לגרש אותם ואין להם עדיין אפילו דירה אחרת לגור בה.

מה היא חשבה לעצמה כשככה ישנה במקום לטפל בזה? התנוודדה

איכשהו לדלת והצמידה עין מעורפלת לעינית.

רגע, היא מבולבלת קצת. זה לא יששכר?! אז איפה האנשים של ההוצאה

לפועל?

פתחה לו. "אנחנו צריכים לחפש דירה דחוף!"

"אני דופק כבר רבע שעה!"

נשענה על הקיר המחוספס ואיפשרה ליששכר להיכנס. הוא חלף על פניה, תלה את חליפתו והניח את הכובע על המדף.

"אני מצטערת". היא אמרה. "כנראה נרדמתי. ואנחנו צריכים דירה עכשיו."

הוא המשיך למטבח. "לא בישלת היום?"

"זה דחוף, יששכר".

"עכשיו לקנות דירה? זה באמת נראה לי דחוף לנו בימים האלו".

"לשכור, יששכר". הגוש הזה, שלוחץ על רקותיה מהבוקר, שירד אל ליבה וקיצר את נשימותיה מהצהריים, שהפיל עליה שינה, עומד כעת בארובות עיניה ופ... ופורץ. פורץ בזרם.

ביבות עמוקות, כבדות, עייפות. היא מתקפלת על הרצפה איתן ביחד.

"חסידה?"

מסכן בעלה. איזו אישה. למה היא לא מתגברת קצת.

צעדיו של יששכר מהירים ומבוהלים קצת. "חסידה!" הוא חסר אונים, היא מצליחה לראות את זה בתוך הדמעות. "אני אביא לך כוס מים".

היא נשנקת קצת ומצליחה סוף סוף לעצור את הבכי.

"לא צריך יששכר".

"את בהתמוטטות". הוא נעצר על עומדו והתנשם בהקלה למשמע קולה, "היה אסור לי לתת לך ככה להתרוצץ בין עורכי דין".

היא לא חייכה למרות שזו בדיחה, כמובן. מי אם לא היא יתרוצץ בין עורכי דין.

הו, ה'. תן כוח!

סחלבים ממלאים פתאום את ליבה.

"אני לא אתמוטט", הטיפה את מילותיה באיטיות, מתפללת אותן. "אני חזקה מספיק".

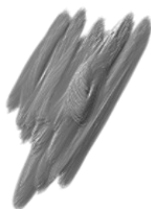
יששכר הביט בה בפקפוק.

"באמת. רק שהיו פה קודם מההוצאה לפועל. אני צריכה להתחיל לחפש דירה".

"את צריכה קודם לישון. אולי גם לאכול".

"אין זמן".

הוא לא מבין מה קרה פה עכשיו, כנראה.

היה קר ממש וארי נשם את הרוח בהנאה. התמכר מהר לאויר של ירושלים, וגם לטיולי הערב מרחיבי הלב. במיוחד לכותל.

שושי כבר המתינה לו על יד הברזייה כשיצא. הם פנו מבלי משים למדרגות הפונות אל הרובע.

"אמא שלי התקשרה אלייך להודות על הפרחים?" שאל את שושי.

"לא. ואליך?"

"גם לא".

"זה מוזר. זה לא מתאים לה". הוא חייר בהתנצלות, "היה מתאים שתהנה מזה כל כך ותתקשר כשהם עוד ביד שלה".

"אתה לא צריך להתנצל. אני מבינה את המצב".

"אני לא", הוא נושך את שפתיו, וגם היא.

עברו את עמדת הבידוק ונכנסו אל עומק הסמטאות.

"נו, היא בטח עסוקה כל כך בהכל... איך יהיה לה בכלל ראש לטלפונים".

הניף ידו בספקנות. "נו. אולי. אבל את לא מכירה את אמא שלי והראש שלה..."

לאחר שצעדו מספר דקות מצאו את עצמם מול גלידריה שקטה וריקה מקונים. חורף עכשיו, אחרי הכל.

"נקנה לנו גלידה?" בשבילו בחורף בדיוק כמו בקיץ, הגלידה רלוונטית לחלוטין.

"אתה בסדר? מבחינת האינסולין, אני מתכוונת".

"יותר מבסדר. אני חייב מתוק עכשיו, הזרקתי לעצמי אינסולין לפני שיצאנו".

"אני לא מבינה למה אתה בלי משאבה", אמרה לו שושי בגילוי לב. "זה היה מקל את החיים". חברתה טובה קפלן היתה מסתובבת עם המשאבה החמודה וכל הצרות היו נחסכות לה.

"את יודעת כמה מפריעה לי חגורה, אז מה, משאבה ככה צמוד על הגוף? בינתיים תמיד הסתדרתי עם זה". אמא שלי היתה הרבה מתזכרת אותי, למען האמת. זה למה שמאז החתונה אני מוצא את עצמי מגיע להיפו ולהיפר יותר מדי פעמים...

הזמינו פררו רושה ועוד לא הספיקו להתיישב כשהפלאפון שלו צלצל. "חוי! היא מתקשרת בטח להזהיר אותי שלא לומר לאמא שסיפרה לי על ההסתבכות".

"ארי?" חוי היתה נשמעת מהוססת ועם זאת לחוצה. "לא הייתי מכניסה אותך לתוך הבלגן הזה אם לא הביקור שלך אתמול".

התקשח. "אני בפנים ממילא, חוי. מעצם זה שאני בן משפחת גוטמן".
"כן... אפשר לומר".

"נו? הבלגן גדל?" מה היא כך מותחת?

"כן. הסיפור הידרדר היום, ארי. אה... כמו שאמא פחדה כל השבוע".
עצר את נשימתו.

"הוצאה לפועל נכנסה פה לעסק. אתה מבין מה שזה אומר?"
"לא ממש. מה עוקל?"

"הכל. ארי. הכל. ומה שעוד לא - נרשם ויעוקל בהמשך... חשבונות הבנק. הדירה. עוד כמה נכסים שיש להם..."

"אני לא מבין. על איזה סכום מדובר. הדירה לבד שווה איזה שלוש וחצי מליון שקל, לא?"

"הוי, ארי", גיחכה חוי, רחמים בקולה. "שלוש וחצי? אנחנו מדברים פה על חוב של עשרים מליון שקלים".

הצילו. והוא נלחץ על הדירה שלו...

איבד את שיווי משקלו לרגע ונתפס בכיסא אדום גבוה שעמד שם. בתוך הסחרחורת שתקפה אותו עלתה דמותם של אבא ואמא שלו המסכנים. מקבצים נדבות בבגדים קרועים...

"הכל בסדר, ארי?" דמותה של שושי עמדה מולו מטושטשת.

הגלידה טפטפה על אצבעו המלבינה. נו בטח. עוד לא טעם ממנה ועכשיו הוא בהיפו רציני.

דקות ארוכות אחרי שהזעיקה אליו שושי מלצר עם קוקה קולה עתירת סוכר הוא התחיל להתאושש.

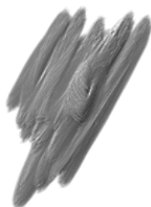
"השכירות שלנו", אמרה שושי. "צריך להתחיל לשלם אותה בעצמנו. עוד פחות משבוע הראשון לחודש".

והוא שוב הרגיש מסוחרר וחלוש מאד.

"את לא מתכוונת ברצינות", לפת היטב את כוס הקולה שבידו. "מאיפה בדיוק נשלם ארבעת אלפים וחמש מאות שקל בכל חודש? מהמשכורת שלך? מהמילגה במיר?"

המבט שהיא נעצה בו היה מוזר ממש. זה הזוי לשלם עכשיו ארבע אלף שקל, אבל היא צודקת. לקחת מההורים שלו זה לא פחות הזוי.

הוא צריך לדבר עם אחיות שלו, עם גיסיו. מישהו צריך להיחלץ חושים עכשיו. לא שהם יספרו אותו, אבל בסוף הוא הבן היחיד כאן. זאת חובתו.

דירה אחת בקומה מינוס שתיים. דירה אחרת בקומה שש. בדירה אחת יש מכונת כביסה משותפת לכל היחידות בקומה, בדירה אחרת אין בכלל חלונות, רק וונטות. ובכל הדירות חושבים שהם מחפשים כרגע דירה לזוג הצעיר שלהם.

בדירה החמישית שראו, והמטבח בה היה חסר תנור אפילו, היא נשברה. אני חייבת למצוא את מי שהרס לי את החיים. חייבת.

"אתה בא איתי?" אמרה ליששכר כשיצאו מהמחסן הדלוח, "בא איתי למצוא את אברם?"

"אברם!" אמר יששכר ונחבט במשקוף. "אברם בחו"ל, שכחת?"
לא שכחה.

"אולי הם פה בכל זאת", אמרה בכעס נורא, "זאם לא, אולי השוכרים של הדירה יודעים איפה הם!"

אברם ורחל גיסתה בטח עושים עכשיו שופינג ברחוב אוקספורד הלונדוני. או מסיירים על יד מגדל פיזה בפארז.

אולי הם בכלל בוויניגטון עכשיו, או במנהטן. והילדים שלהם איתם, מלקים גלידה אמריקאית.

ואותם השאירו ככה. בלי נשימה. בלי דירה לארי.
בלי בית לעצמם!

הי, זה לא פייר!

"יששכר", קולה נשבר. "נשארנו בלי כלום. החיים שלנו מתפרקים! תראה איפה אנחנו הולכים לגור!"

הם יוצאים מהבניין. רגליה של חסידה כבדות ממש אבל צועדות קדימה, לכיוון רחוב נחום, בלהט זר.

יששכר ממחרת אחריה. "זה חסר הגיון, חסידה". נשימותיו שטוחות ומהירות. "זה גם לא יעזור לנו כלום".

"יעזור. בטח יעזור", חסידה הגבירה מהירות. "אנחנו נשיג אותו ונכריח אותו להחזיר לנו את הכסף. נכריח".

יששכר חיך חיך מר. "נכריח".

הקומה האחרונה ברחוב נחום מוארת ממש. "אתה רואה", אמרה חסידה בכעס. "הם פה, והם אפילו לא מסתתרים". אנשים הסתובבו שם בסלון ומוזיקה גבוהה הסתננה ממנו.

"הדירה מושכרת כנראה", יששכר דיבר בטוב טעם אבל לא הצליח לחזור את כעסה העמוק.
"אני עולה לבדוק".

עלתה עד לקומה רביעית ונקשה על הדלת.

"שלום". אמרה לה נערה סתורת שיער משפתחה את הדלת.

"שלום וברכה", חסידה העבירה את משקלה מרגל לרגל והרגישה נבוכה עד מאד. "אני מחפשת את גוטמן".

הנערה העיפה את הפוני שלה לאחור ואמרה באדישות - "גוטמן כבר לא גרים פה".

"איפה כן?"

"אנלא יודעת", היא אמרה והנמיכה את קולה. "היה שם סיפור עצוב, משהו... הם הסתבכו קצת".

סיפור עצוב מאד, הרהרה חסידה ברוגז. אוהו עצוב, בשבילנו.

"את צריכה מהם משהו?" הנערה החזיקה בידית הדלת ועמדה לסגור אותה. "רגע, אולי אמא שלי תדע יותר. א---מא". קראה אל פנים הדירה. אמא שלה ניגשה מיד. אישה גוצה ועגלגלה חבושה בטורבן ורוד גבוה. "מחפשת את גוטמן? שאלה וצקצקה בלשונה. "בטח חייבים לכם כסף". "נכון", אישרה חסידה. "הרבה מאד כסף. יש הרבה נושים שמחפשים אותם?"

"כל הזמן", אמרה האישה בקולה המתנגן, "אבל אין לי איך לעזור לכם". צער אמיתי היה בקולה. "אנחנו שכרנו את הדירה מבעל הבית, הרב קויפמאן. והוא עצמו לא יודע לאיפה נעלמו משפחת גוטמן, שאלתי אותו כבר כמה פעמים". נאנחה עמוקות. "הם חייבים לו דמי שכירות של חצי שנה, הלוואי הייתי יכולה לעזור".

"תודה". בבת אחת התפוצץ לו בלון הכעס האדיר שהריץ אותה הנה והשאייר אחריו ריק אחד גדול.

את הדרך למטה עשתה בעשר דקות ארוכות.
"את לא מרגישה טוב!" אמר יששכר בכעס כשירדה. "חבל שעלית
למעלה. ידעת שזה סתם".
היא לא ענתה. אכן. סתם.
אין להם באמת מה לעשות. רק לבכות.
"מעכשיו אני אדאג לדירה, את שומעת? את תסירי את זה מהראש
שלך", הביט בה אלכסונית. "צבי הציע לטפל בזה. אני חושב שזה מה
שנעשה באמת".
צבי המסכן.
היא המסכנה.